

אונס זה כנראה מחלה חשוכה "מרפא". אמרו מישפטים כאשר שמעו כי ישראל שלם, המכונה האנס קצוץ-הלשון, נעצר שוב כחשוד בארבעה מיקרי-אונס, ב-1982 התפרסם שלם, חייל צעיר בשרות חובה, כאשר נעצר בבית-חולים. לשונו כמעט קצוצה.

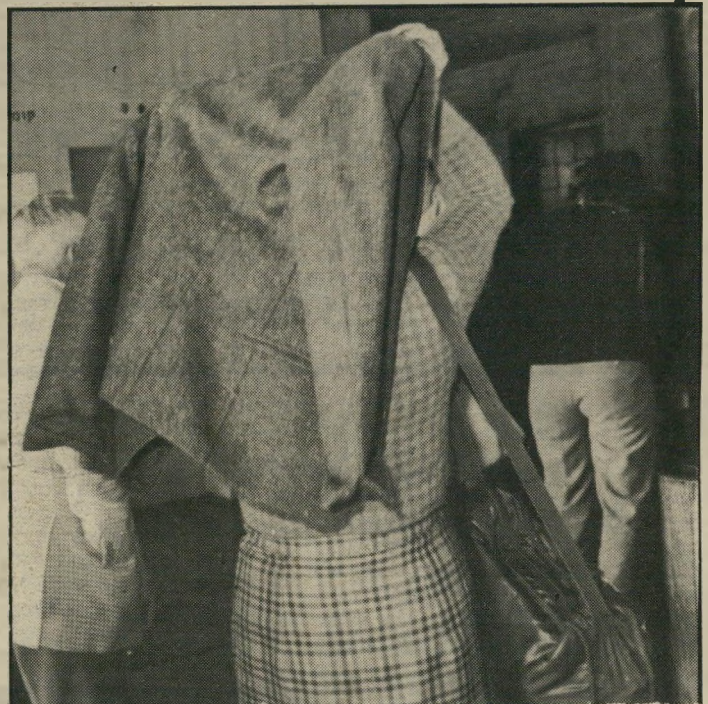
חיילת יפהפיה, שאותה אסף בצומת הקאנטרי-קלאב, התגוננה מפניו, כאשר ניסה לאנוס אותה תחת גשר קיבוץ-געש. היא הלמה בידיה וברגליה, אך הוא הצליח להתגבר עליה. הוא השכיב אותה על הכסא, והתיישב עליה. בלהטותו קרע את חולצתה, ואחר כך ניסה להפשיט את חזייתה.

אם את לא רוצה שאהרוג אותך, או תשתקי ואל תצעקי, ותעשי את מה שאני אומר לך? ציונה נהג המכוננית. עשיתי את עצמי כאילו נכנעת",

האנס הקצוץ-הלשון

הוא נשכח?

אמו של החשוד בבית-המישפט ותחתונים רזרוויים

יתר הפרטים תאמו להפליא. "לא יהיה לכם קשה לאתר הפעם את התוקף", אמרה החיילת הצעירה. "הוא ייאלץ לפנות לבית-חולים עם הלשון שלו".

אונס מסקרנות

למחרת אותי חייל שהגיע לבית-החולים תל-השומר במצב קשה. לשונו היתה תלויה על בלימה והוא חובר לאינפוזיה. כאשר נחקר על-ידי אנשי המישטרה, הודה מייד בשני המעשים. האשה הראשונה אמנם לא הצליחה לזהותו. אך הוא הודה גם באונס זה. "למרות שהיא לא זיהתה אותי, אני זיהיתי אותה", כתב ישראל שלם לשופטים שישבו בדיון, במכתב שניסח להקלה בעונשו.

תשעה חודשים ישב במעצר ולשונו היתה בטיפול רפואי. התברר כי הוא בן למישפחה מכובדת ואביו מנהל סניף בנק באזור המרכז. גם בבית-המישפט הודה בשני המיקרים, אך הוא השתנה מאוד. הצעיר המתולתל בעל העיניים החיוניות הפך גבר צנוע וחיוור שעל פניו לא עלה צל של חיוך. בעת הטיעון לעונש הביא סניגורו של שלם, פרופסור דור לביא, את מפקדו הצבאי וחותן-דעת פסיכיאטרי. שלם בן 21 הוא, התגלה כילד טוב ומפונק שסיים חלק מבחינות הבגרות שלו ושירת עד אותו המיקרה

לו קל מדי, ולכן החליט לנסות שנית. הוא סיפר לשופטים, כי כאשר התחילה החיילת להאבק איתו התחרט על המעשה ורצה לבקש מייד את סליחתה ולהפסיק. אלא שהיא לא נתנה לו הזדמנות לכך והמשיכה להאבק איתו. הסניגור הציג בפני בית-המישפט תעודה רפואית שאישרה כי ללשונו של שלם נגרם נזק תמידי. הוא איבד את התחושה בה וחוס או קור יגרמו לה כאבים חזקים. כאשר נתבקש לומר מילה אחרונה לבית-המישפט, עלו רמעות בעיניו של שלם, והוא הציג לשופטים מיכתב שכתב:

"כבוד השופט, כשאתבקש לומר את דברי לפני הטלת העונש, אתקשה לעשות זאת מחמת התרגשות. ולכן אני מבקש לעשות זאת בכתיב. "חרטה ובושה על מעשי מניעות אותי לכתוב שורות אלה. חרטה זו מלווה אותי עוד מתחילת המעשים שבהם אני נאשם. כאשר הבחורה גילתה התנגדות, רציתי לחזור בעצמי, להתנצל שתשכח, ואז אוכל לעשות את חשבונות-הנפש. אך את האפשרות הזאת לא נתנה לי הבחורה, פשוט לא רצתה או לא יכלה להירגע... מאז ועד היום עברו תשעה חודשים, מתייסר אני בייסורי-מצפון וריגשי-אשם בייחוד להורי... יסורי-מצפון ורגשי-אשם חוקים יותר גם לגבי הבחורות שבהן פגעתי. מהווה זה כתם על מצפוני, כתם כל יימחא."

כבוד השופט, החרטה שבי אמיתית ויוצאת מליבי. לקח למרתי, לפיכך מבקש אני בכל לשון של בקשה שתעניק לי הזדמנות אחת ויחידה ותשפטי במידת הצדק, אך גם במידת הרחמים".

איומים בסכין

לדעתי החרטה שלו אינה אמיתית. אני מאמינה שרק בגלל

עורך-הדין הרצל חבקוק, שהופיע בבקשת המעצר, טען כי אין לשלם כל קשר למיקרים. השופט משה מן החליט להאריך את מעצרו של שלם לשלושה ימים כדי לאפשר למישטרה להמשיך לחקור. אם אמנם ביצע שלם גם את מעשיו האונס החדשים, הרי לשווא היתה חמלתם של השופטים שרדו או במיקרה הראשון לשלוש שנות מאסר בפועל ועוד שלוש שנים על-תנאי. השופט יעקב קרמי היה מוכן אז אפילו להסתפק בעונש של תשעה חודש מאסר, התקופה שישב שלם במעצר עד המישפט. הוא היה משוכנע כי זוהי טעות חד-פעמית, של צעיר שחת הרפתקאות, וכי הוא לא יחזור עליה לעולם.

אולם השופט אברהם חלימה חשק אחרת: "אני מעדיף לכלוא אדם שביצע עבירות חמורות כאלה, כמחשבה תחילה, לתקופה ארוכה, כדי להרחיקו מהחברה". אולם גם הוא הצטרף לדעת הרוב שקבע עונש של שלוש שנות מאסר בפועל. "עונש זה קל הרבה מאשר התכוונתי", כתב השופט חלימה בגזר-הדין, "אך אם יוכה לטיפול פסיכיאטרי מתאים בכלא, ויעריך את מידת הרחמים של בית-המישפט, תבוא מטרת המחוקק על סיפוקה".

אם ימצא שלם אשם, כיצד יוכל להתייעץ מה תעשה החברה באדם שקיצוץ לשונו בשניה של קורבנו?

והרגיש את הרס הזרוע על פני וגופי, כי ידעתי שזה עניין של חיים ומוות. חשבתי כל הזמן על רחל הלר. עד הרגע האחרון לא האמנתי שאם אעזוב אותו, הוא לא יעשה לי כלום ויסתלק. רק כאשר היינו על הכביש הראשי ומכונית כימעת עצרה עלי-דינו, הרגשתי שעוד נשיכה קלה והלשון שלו נשאת בתוך פי, לא יכולתי לסכול את המחשבה הזאת, ועזבתי אותו."

סיפרה אז החיילת לעולם הזה (6.10.82). אולם כאשר ניסה לנשקה על פיה, ורחף את לשונו בכוח כדי לפתוח את שפתיה, עלה בה רעיון. באופן אינסטינקטיבי שאבתי את הלשון שלו לתוך פי, ותפסתי אותה בשיניים", סיפרה החיילת. גם כשלושנו היתה בתוך פי, הוא לא הפסיק להכות אותי. הוא שרט את פני ורחף את אצבעו לתוך עיני. הוא לא הפסיק להילחם ולהכות עד שהגענו

הוא אנס מתוך סקרנות, אבל צעירה אחת לא נכנעה. היא נשכה את לשונו עד תום ועכשיו, אחרי שלוש שנות-מאסר, נעצר שוב, הפעם כחשוד בארבעה מעשי-אונס נוספים

נהג ברח מייד ונעלם. החיילת נסעה לתחנת המישטרה כנתניה וסיפרה את הסיפור לחוקרת בתחנה. המיקרה קרה ב-12 בדצמבר 1981. החוקרת רחל חסון, אשר רשמה את תלונתה של החיילת, נזכרה לפתע כי בחודש אוגוסט אותה שנה, התלוננה בפניה אשה צעירה על אונס שקרה בדיוק באותו מקום, תחת הגשרון של קיבוץ-געש. המכונית שבה אסף אותה האנס היתה גם היא מסוג סובאר, וכל

לכביש הראשי. הוא בכה וביקש רחמים, וגם היכה אותי באותו זמן". החיילת משכה את האנס אל הכביש היפרדל-אביב, שבו מרובה התנועה. בתחילה לא עצרו מכוניות, מכיוון שהלשונו נראה כחוג מאוהב המתנשק בחוס. לפתע הרגישה החיילת כי כל גופה מכוסה בדם. חולצתה, מיכנסיה וגם נעליה היו מגואלים בדרמ של הנהג.

"לא הגעיל אותי לנשוך את לשונו

בצה"ל כשנתיים וחצי. יחסי עם נערות היו נורמליים. היו לו כמה חברות שאיתן קיים יחסי-מין תקינים. הרופאים לא גילו אצלו כל מחלת-נפש או אפילו דחף שאינו בריכוז. כאשר נשאל למניעיו לפשע, סיפר כי קרא מאמר על אונס בעיתון, והדבר עורר בו סקרנות רבה. הוא החליט להתנסות בחוויה דומה. מיקרה האונס הראשון, שבו אנס אשה נשואה שנבהלה מאוד מאיומיו, נראה